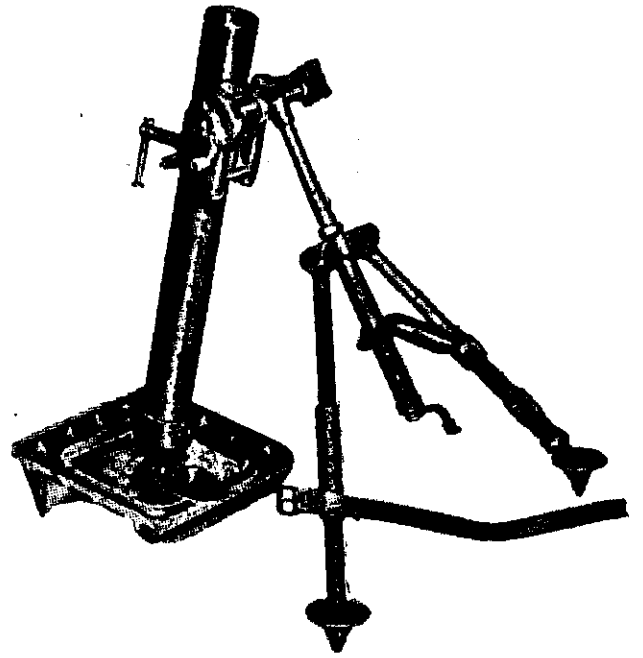

המבנה והחימוש של

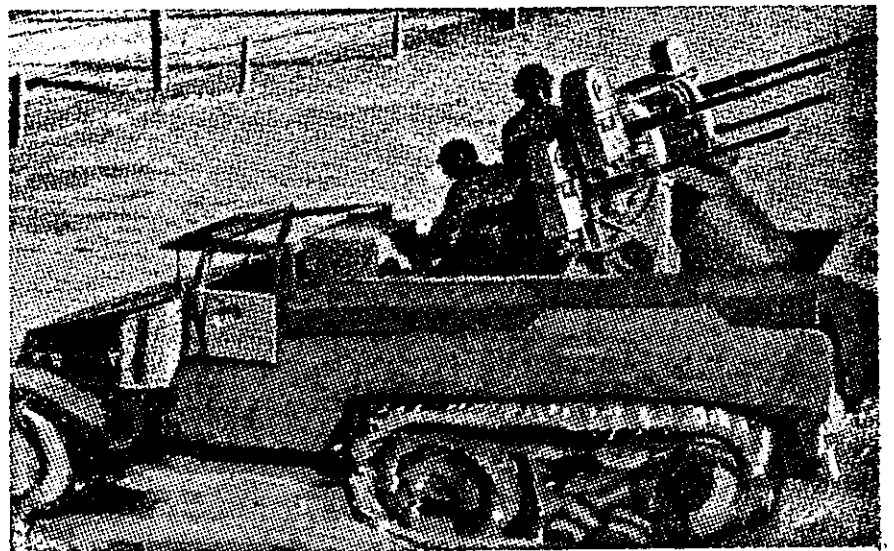
(לפי טקירה מוסמכת)

בטליון חיל הרגלים האמריקאי מורכב ממפקדה ופלוגת המפקדה, שלוש פלוגות רובאיות ופלוגת נשק כבד. המפקדה ופלוגת המפקדה כוללים את מפקד הבטליון ואת הקצין נים והחיילים הנמנים על מטהו. את מפקדת הפלוגה, כיתת מודיעין, מחלקת קשר ומחלקת החפצים והתחמושת. מחלקת החפצים והתחמושת הרי היא גלגולו של חיל ההנדסה המצוי במסגרת בטליון הרגלים. היא מאומנת לבצע תפקידי הנדסה פשוטים, בראש וראשונה — תחבולות שדה הקרב, תוך שימוש בכל חומר הבא-ליד, וכן בהנחת מוקשים ובסילוקם. אחד מתפקידיה החשובים ביותר הוא הפעלתה של נקודת הספקת-התחמושת הבטליונית.

פלוגה רובאית מורכבת ממפקדת הפלוגה, שלוש מחלקות רובאיות ומחלקת הנשק. מחלקה רובאית מורכבת ממפקדת המחלקה, שלוש כיתות רובאיות וכיתת-הנשק. כיתת הנשק, שנוספה על המחלקה לאחר מלחמת העולם ה-2, מזוינת במקלע-בינוני-קל ובמטיל-רקטות אנטי-טנקי, בקוטר 2.36 אינץ' (מעטה-3.5 אינץ') — ה"בזוקה". במרוצת מלחמת-העולם ה-2 נתגלה, כי מקלע-בינוני ("קל") נמצא רצוי בכל פעולות קרב של המחלקה הרובאית, ועל כן הוחלט לעשותו חלק אורגני שלה; ועל מטיל-הרקטות לספק למחלקה הגנה אנטי-טנקית אורגנית משלה, קלת-משא וניידת. הכיתה הרובאית מורכבת עתה ממפקדת-הכיתה, סגן מפקדת-הכיתה, חמישה רובאים וצוות רובה-אבטומטי (מקלע-קל, בלשוננו) בן שנים או, בסך הכל, תשעה אנשים. נסיון הקרב הוכיח העולם ה-2 כללה תריסר אנשים. נסיון הקרב הוכיח הוכחה ניצחת כי י"א אנשים אחרים הנם מספר רב מדי מכדי שיוכל אדם אחד לפקח עליהם —

מרגמת-רגלים פלוגתית (בת 60 המ"מ)

מכ"מ, "מרובעת" (קוטר — 0.5") על גבי "חצי-זחל"

מקלע בינוני בעל קירור-אוויר (בצבא אה"ב — מכ"י קלה)

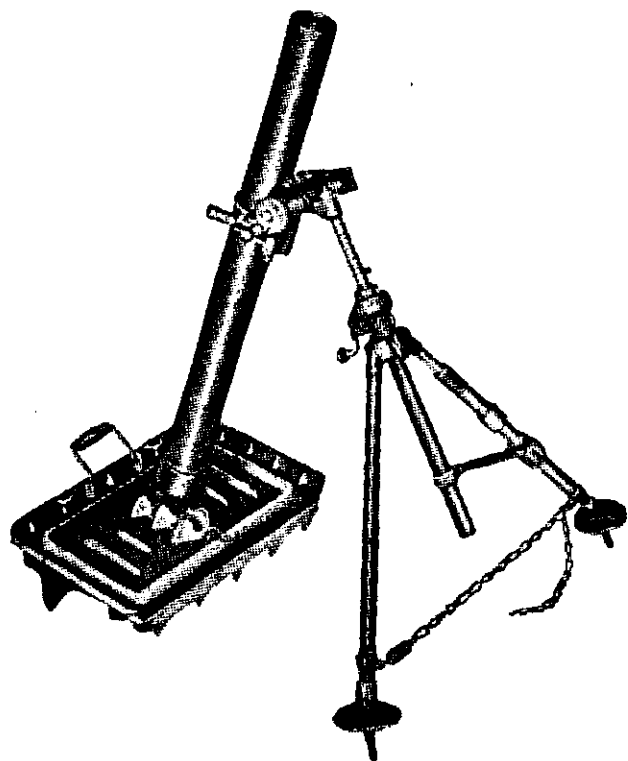
צוות רגליס-שריון: רגלים על גבי טנק

גדוד־גלים אמריקאי

ב. עתון הנגד־מטוסי" לצבא ארה"ב

כפי שהוכח ע"י חזיון חיילים המפגרים במתכוון אחר יחידתם ומתרחקים ממנה; והלא האמת המרה היא כי פיגור־במתכוון שכזה לא היה כלל בגדר דבר שלא־נודע בצבאות האמריקאים במלחמת העולם השנייה; וכן, כמוכח ע"י העובדה, כי אחוז האבידות הגבוה ביותר בכוחות הקרב היה מצוי בין מפקדיהן של הכיתות והמחלקות הרוב־איות. הללו נאלצו לגלות עצמם יתר על המידה בנועם אנה ואנה, כשהם מנסים לתאם בין פיקודיהם הרבים מדי ולפקח עליהם. מחלקת הנשק הפלוגתית, על שלוש מרגמות בקוטר 60 המ"מ בכיתת המרגמות שלה, ושלושה קנים־ללא־רתע בני 57 מ"מ — בכיתת הקנים־ללא־רתע, היא המספקת לרובאים את סיוע־האש המהודק.

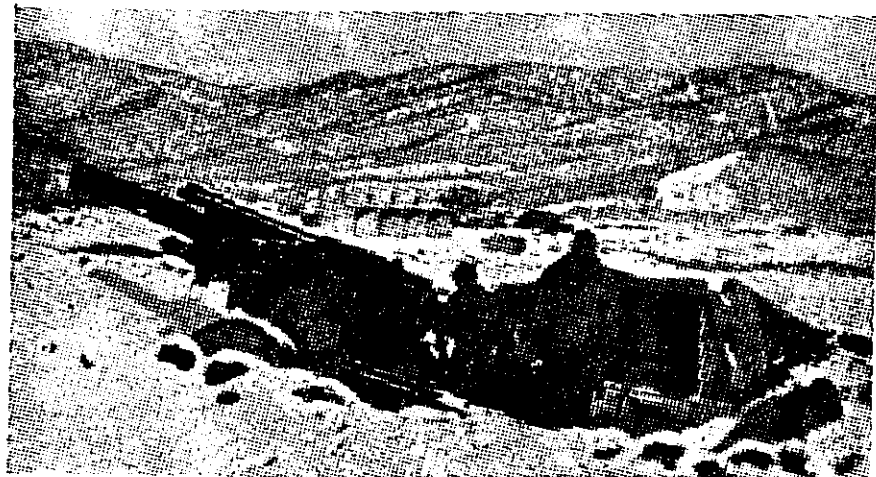
פלוגת הנשק הכבד מורכבת ממפקדת הפלוגה, ממחלקת מקלעים בינוניים, ממחלקת מרגמות המזוינת בארבע מרגמות בנות 81 מ"מ וממחלקת קנים־ללא־רתע בני 75 מ"מ, המזוינת בארבעה קנים כאלה. ארבע הכיתות של מחלקת המקלעים הבינוניים מזוינות הן במקלעים־בינוניים "קלים" בני הקוטר 0.30 אינץש והן במקלעים־הבינוניים ה"כבדים" בעלי אותו קוטר. שני כלי נשק אלה גם יחד מופעלים במשימות הגנתיות; אך, כרגיל, רק אחד מהם — המקלע הבינוני ה"קל" — מופעל במשימות התקפה, וזאת ביחוד שעה שהמצב מתפתח ונע במהירות וכשהפעולה נערכת על פני שטח המחייב נשיאת הכלי בידי־אדם. עתה עוסקים בפיתוחו של מקלע בקליבר 0.30 שיהא בו כדי למלא את מקומם של שני המקלעים־הבינוניים הנוכחיים האלה. פלוגת הנשק הכבד היא המהווה את המקור העיקרי לאש־סיוע "אורגנית" משלו אשר למפקד הבטליון.

מרגמת־גלים גדודית (בת 81 המ"מ)

קנה־ללא־רתע בן 57 מ"מ

מבלי סיוע התותח — לא יהא שלם אגד־הקרב הפלוגתי

קנה־ללא־רתע בן 75 מ"מ

לבצע את הסתערויותם כשהמחלקה ערוכה בטור עורפי. מדי פעם, כאשר רק היה הדבר אפשרי, הופעלה מחלקה שניה בתנועת איגוף, ולו רק על מנת לפצל את אש האויב ולהסיחה. מחלקת-הרזרב הוחזקה, בדרך כלל, במקום מרכזי במערך. קנה-ללא-רתע אחד, בן 57 המ"מ*, היה מסופת, בדרך כלל, לכל אחת מן המחלקות הרובאיות. ככל שהיה הדבר אפשרי, הופעלו המרגמות בנות 60 המ"מ (שלוש) כסוללה מרוכזת.

תוך כדי התפתחותה של התקפה, היה מפקד צות-הקרוב מגלה, כרגיל, כי הנה כוחותיו — דומה שהם פזורים על פני כל שטחו של גליון מפת ה-50:000 אשר אתו. מחלקה אחת תוקפת במעלה שלוחה אחת; מחלקה אחרת עוקפת לימין או לשמאל, במגמה לתקוף לאורכה של שלוחה אחרת; מחלקת-הרזרב מוצבת בעמדה מרכזית; הטנקים וחצאי-הזחלים — בעמק; כיתת מקלעים-כבדים — שצריך לפקח עליה; קציני-תצפית — שמבקשים להנחית את אשם; ולעתים קרובות — מטוסי-תצפית (מסוג T-6) המבקש כי תצוין מטרה אשר יוכל לסמנה לכנף של ה"מוסטנגום" — ("P-51") או ה"כוכבים-היוריים" ("השוטינג-סטארס" — "F-80") הנמצא כבר מעל השטח. תפקידו של מפקד אגד-הקרוב היה לעשותם, תוך כדי הפעלת כל הגורמים הללו, לצות-לוחם מתואם אחד. הצלחתו (או כשלונו) בכך — נמדדו במשקלות חי-אנשים.

נוכחנו כי כדאי וכדאי להוסיף אמצעי קשר וקישור שונים, שלא נכללו בלוח-הציוד התקין והקבוע. של הפלוגה. מ.ק.ים 536 נמצאו אצל מפקד הפלוגה, סגנו, רב-הסמל הפלוגתי ומפקדי המחלקות. כל אלה היוו את רשת-הפיקוד הפלוגתית. לכיתת המרגמות בנות 60 המ"מ היתה רשת-בקר-אש משלה, מקוימת באמצעות מ.ק.ים 536. במחלקות הוקמה רשת-פיקוד מחלקתית (ג"כ באמצעות מכשירי 536) בין המ"מ והסמל המחלקתי; ובשעת הצורך, ניתנו מ.ק.ים 536 גם לאותם מפקדי כיתות שהיה הדבר הכרחי להם. חלוקתם של מ.ק.ים 300 בתוך הפלוגה היתה במידה רבה מקבילה לזו של המ.ק.ים 536 — וזאת משום שקשה היה לסמוך על מכשירי 536 שיפעלו ללא-שיבושים, וכן בגלל גזרות-החזית הנרחבות שהועדו ליחידות. לכל מפקד מחלקה רוב-אית ניתן מ.ק. 300 — וכן, כמובן, למפקד הפלוגה ולסגנו. לרב-הסמל הפלוגתי, שהיה נשאר עם תובלת

או בסיוע-ישיר לה; ובאנ"ד ("בקר-אש נייד") ממחלקת המרגמות בנות 81 המ"מ (בת 4 הכלים) סופח אל כל מפקד-פלוגה. הקנים-ללא-רתע בני 75 המ"מ* נמצאו בדרך כלל בסיוע-כללי, ופעלו כנגד מטרות מזדמנות או כנגד מטרות אשר מפקד-הפלוגה ציין אותן באמצעות מכשיר-האלחוט "300" אשר לו. את אש המרגמות הכבדות, בנות 4.2 האינץ', היו מזמינים — ומקבלים — באמצעות קצין-התצפית-הקדמי של המרגמות הכבדות**.

קצין-התצפית-הקדמי הארטיילרי אשר עם הפלוגה יכול היה להפעיל את גדוד ההוביצרים, בני 105 המ"מ, אשר מטעמו נשלח — וכן יכול היה גם להזמין את אשם של ההוביצרים בני 155 המ"מ, של כלי 8 האינץ', ואף של תותחי אניות-הצי, במידה ואלו נמצאו בתחומי טווח-הפעולה הנדרש. סיוע אוירי עמד לרשותו של מפקד צות-הקרוב באמצעות צינות-פיקוד שונים — או באמצעותה של חולית-הקס"א ("קשר-סיוע-אוויר" — או, בלשון האמריקאים, "חולית-האוויר-הטקטית") אשר עם מפקדת הגדוד, או עם זו של הרגימנט. חלקי-סוד בצות-הקרוב הפלוגתי היווה השריון: הן הטנקים *** והן חצאי-הזחלים M-16 החמושים מקלעים-כבדים כפולי-ארבע בעלי הקוטר של 0.50 אינץ'****; השריון היה, בדרך כלל, מסופח-צמוד אל הפלוגה.

אורח ההפעלה של צות-הקרוב הפלוגתי היה נקבע לפי פני-השטח ומצב-הענינים; אולם תוך זמן קצר עלתה ונסתמנה מעין סכימה כללית לכך. מאחר שהאויב, היה מגן, כרגיל, על רכסיהר עיקריים ועל ריכוזי-הגבעות שבשטח, כשהוא מחפה על הבקעות והגאיות שביניהם באש אבטומטית ובאש מרגמות, נוכחנו כי הדרך הטובה ביותר בשביל להשתלט על הרמות היא לתקוף במעלה השלוחות וקו-הרכס הצרים ולאורכם. מפקד הפלוגה, אשר מצא כי ניתן לו לפתח את הסתערויותו במעלה קו-הרכס בחזית הרחבה מזו של מחלקה אחת, ראה עצמו לבר-מזל. מפקדי המחלקות-המסתערות נאלצו, ברוב המקרים,

* מהמחלקה, בת ד' הכלים, שבפלוגה-המסייעת.

** מפלוגת-המרגמות-הכבדות, בת 12 הכלים, שבר-גימנט-הרגלים.

*** כרגיל — טנקי-שרמן, או טנקים-בינוניים חדי-שים יותר. נושאי התותח בן 90 המ"מ — והם נמנים על פלוגת הטנקים-הבינוניים, בת 22 כלירכב, שברגימנט-הרגלים.

**** מגדוד הכלים הנגד-מטוסיים האבטומטיים ה"סע-עצמיים", המצורף לדיביזיית-הרגלים — והוא מונה 32 חצאי-זחלים כנ"ל (וכן 32 צמדי-תותחים א.מ. בני 40 מ"מ, על מרכבים של טנק-קל — M-19).

* אחד משלושה קנים כאלה שבמחלקת-הזין-המסייע אשר לפלוגה — שכללה, נוסף על קנים אלה, גם מרגמות בנות 60 מ"מ.

דרג א' אשר לפלוגה, היה מ.ק. 300 — אשר באמ- צעותו יכול היה לעקוב אחרי מהלך ההתקפה וכן היה גם קולט את הקריאות לתחמושת, מנות-מזון, אלונקות, וג'יפיי-האלונקות. אף לבאנ"דים, שמטעם המרגמות בנות 81 המ"מ והמרגמות-הכבדות בנות 4.2 האינץ', היו מ.ק. 300, לצינורות-הפעלת-האש אשר להם; ואלו לקצין התצפית-הארטילרית היה מכשיר-אלחוט ארטילרי, מ.ק. 619. ולא היה בזה משום מעשה-יוצא-דופן, שעה שהיה מפקד הפלוגה נקרא, באמצעות מ.ק. 300 שלו, ע"י טייס מטוסי- התצפית — אשר במקרים רבים היה מאזין לרשת מ.ק. 300 של הגדוד אשר מעל לשטחו פעל — "הלו, אלף 5! כאן מוסקיטור-קובלט! האם יש לך מטרה עבורי?" אכן, ללא יוצא מן הכלל, היו לו לאותו "אלף 5" מטרות עבורו.

מקומו של המפקד הוא חשוב בצות-קרב כזה — ועל כל מפקד-בקר לקבוע לעצמו את מקומו זה שלו. אני נוכחתי כי השליטה הטובה ביותר על הפעולה היתה לי שעה שקבעתי לעצמי מקום או יחד עם המחלקה המסתערת, או מיד לאחריה, במידה ולמחלקה זו צפוי היה חלק-הארי של הלחימה. שעה שהיו שתי מחלקות-מסתערות, שהמרחק בין שתיהן היה רב, נוהג הייתי לברור את מקומי בין השתיים, יחד עם מחלקת-הרזרב. בהשאירי את רב- הסמל הפלוגתי כאחראי לכל תהליך האספקה והפינוי, ניצלתי את סגני בראש וראשונה לעזרה בשליטה על כלי-הנשק ויחידות-המשנה הרבים אשר לנו, ובתיאומם. היה זה מתפקידו של סגני לפקח על מה שכינינו — ויתכן, כגוי לא נכון — בשם "בסיס- האש". "בסיס" זה היה מורכב מקציני-התצפית והבאנ"דים, מכיתות המקלעים-הכבדים, ומאשם, הצב- תם והנעתם של טנקים וחצאי-הזחלים*. ממקומי שלי, שליך המחלקה-המסתערת, היטבתי לשקול ולהחליט מהי הדרך לניצולה הטוב ביותר של האש-המסייעת לסוגיה, — וכך להשכיל ולהדריך את סגני. הריני ממליץ ביותר על ניצולו של סגן מפקד הפלוגה לפי אורח זה. הלז משמש אזי עוזר רב ביותר למפקד הפלוגה, ומאפשר לו חופש-תנועה, כשאינו עמוס לויתם של קציני-התצפית.

גודל מטעני-היסוד הנישאים של תחמושת היה נושא לשיקול מדוקדק. כל רובאי נשא על גופו בין

* דהיינו: א. מקצינים, המיצגים גורמי-נשק מסוימים (ארטילריה, שני סוגי המרגמות), מקשרים אתם ומפעילים אותם. ב. מסוג-כליים אדרי, הנמצא בסמוך ומופעל ישירות (המקלעים ה"כבדים"). ג. מהפונקציה של הפעלת השריון-המסייע. בהרכב משולש זה — האוריג'י- נליות של "בסיס אש" זה.

שתיים לארבעה אבנטי-תחמושת M-1 (לרובי- ה"גאראנד"), נוסף על חגורת-הכדורים המלאה, שהשימוש בה נשמר למקרי שעת-דחק בלבד. אנשים אשר היו מזוינים בקרבין** — (ומן הראוי לציין כי ברגימנט-הרגלים ה-35 נשא כל אחד ואחד כלי-זין ארוך-קנה) — נשאו מינימום של 150 תחמיש. כל אחד נשא לפחות שלושה רימוני-יד: — האחד, רימון הפוספור-הלבן (לעשן ולתפקידי-קרב גם יחד) ושני רימוני חנ"מ להתרססות. רבים מבין האנשים העדיפו לשאת עוד שני רימוני-יד נוספים בתוך חגור ילקוטה-קרב שלהם. לכל מחלקה רובאית היו ארבע מדוכות-רובה, אשר עבורן נישאו רימוני- פוספור-לבן — שהשפעתם על המחפורות היתה ניכרת — ומבחר של "יתדות-מסגלים" לרימונים, וכן של זיקוקי-איתות-אורה. כמות התחמושת שנישאה עבור כלי-הנשק הצותיים השתנתה בהתאם לקשי פני-השטח ולמספר האנשים. שהוקצו לנשיאת תחמושת.

פעולת פינוי הפצועים בקרב הוחשה ע"י צירוף אלונקה, וחולית נושאי-אלונקה, אל כל אחת ממחלקות-הסתערות. וזאת — נוסף על החובש, המצוי ממילא עם המחלקה. משנפגע אדם באופן רציני, הועלה מיד על האלונקה ונישא במורד הגבעה.

בעקבות מחלקת-הרזרב נמצאה ה"מחלקה החמישית" שבפלוגה — חבורת-סבלים בת כעשרים או שלושים קוריאנים, אשר נשאו תחמושת, מנות-מזון, מים, אלונקות נוספות וציוד-קשר. מחלקה זו עמדה לרשות המילואה-המחודש המידי של האספקה. בני-קוריאנה אלה מילאו גם תפקיד חיוני ביותר בתיר מפני נפגעים, באלונקות.

שלושה מבין הג'יפים הפלוגתיים, עמוסים בתח- מושת ואספקה, ובפיקוחו של רב-הסמל הפלוגתי, נעו בעקבות הפלוגה — קרוב, ככל האפשר, לגוף העיקרי שלה. מכונית-המשא-הפלוגתית (בת 2½ הטון) והג'יפ הרביעי — נשארו עם המטבח; הג'יפ הרביעי נועד להבאת מזון חם לפלוגה.

* *

ההתקפה היתה מתחילה בדרך כלל במחסום-אש "פותח", ובאש-חיפוי מרתקת על היעד. בחיפוייה של אש זו התקדמו הרובאים לעבר השלוחות או

** גם את הקרבין מצינים כאן, יחד עם הרובה, בתור "נשק ארוך-קנה" — לעומת האקדח ותת-המקלע האמריקני — לפחות אותו נשאו אותם אנשי הרגימנט שתפקידם (כאנשי-צוות של כלי-זין קיבוציים, למשל) מנע מהם את נשיאת הרובה; והיה בדבר כדי להגביר את יכולתם להשתתפות בקרב בטוחים אינפנטריים בינוניים. — המער.

מערכת השליטה והקשר באגד-קרב פלוגות

הפלוגה הרובאית, במבנה המקובל, איננה עשויה לשלוט על כל איתם גופים וכלי-נשק, אשר פעולה במסגרת אגד-קרב פלוגתי מעמידה לרשות מפקד הפלוגה. בניגוד ליחידות בדרג-מבנה גבוה יותר, אשר לכל אחת מהן ישנה מפקדה, שכל תפקידה הוא לסייע למפקד בקיום שליטתו על היחידה, הרי כל אשר יש לו, למ"פ, אינו אלא הוא-עצמו, סגנו והרס"פ. במידה ומפקד הפלוגה הופך להיות לחולש ולמנצח במישרין גם על מספר גדול של כלי-נשק ויחידות-משנה מסייעים — וביכולתו אף להזמין, לפי הצורך, כלים נוספים — הרי ספק הוא אם יוכל עוד לבצע גם את תפקידו הראשוני: פיקוד בלתי-אמצעי על שלוש מחלקות רובאיות ועל כלי-הסיוע הפלוגתיים.

השיטה המתוארת ע"י קפיטן ברי, יש לשער שאמנם השיבה על מרבית בעיותיו באופן המניח פחות או יותר את הדעת. יצירת "בסיס-האש" המרכז בתוכו את כלי-הנשק המסייעים ואת קציני-הבקרה המפעילים אותם כלי-הנשק שאינם חלק אורגני של הפלוגה — הרי היא משחררת את המ"פ מן הטיפול בבעיות הכרוכות בפיקוח בלתי-אמצעי על כל אלה. אולם מנגנון השליטה כולו חייב להיות פשוט ונייד ביותר, כי אורח הלחימה של פלוגה רובאית אינו מאפשר את הקמתה והפעלתה של מערכת שליטה וקשר מסורבלת.

יש לזכור שהפלוגה הרובאית איננה יכולה לסמוך על אמצעי קשר סטטיים; ובקרב התקפה, באופן מיוחד, אמצעי הקשר העיקריים שלרשות הפלוגה הם הרצים ומכשירי האלחוט הניידים. במקרים רבים אין הרצים יכולים לבוא בחשבון לקיום הקשר בין המחלקות לפלוגה; ועוד פחות מכך עשויים הם לשמש להפעלת הנשק המסייע. מכאן, שהסכוי להצלחת פעולתו של אגד-קרב פלוגתי — הצלחה, שלשם השגתה הכרחית הפעלתם של כל הגורמים והכלים העומדים לרשות ה"אגד" — תלוי בראש ובראשונה במערכת מכשירי האלחוט.

מכשיר היסוד לקיום הקשר בתוך הפלוגה הוא המ.ק. 536. מכשיר זה הנו נייד ביותר (משקלו כ-2½ ק"ג בלבד) וניתן לשאתו ביד אחת. המ.ק. 536 הוא מכשיר-דיבור, הפועל על גביש קבוע, כך שאין אפשרות להחליף את גל הרשת תוך כדי הפעולה; אך, מאידך-גיסא, אין גם כל חשש שמא יצא מכשיר מסויים מן הרישות. הטוח הבטוח שלו הוא ל-1½ ק"מ.

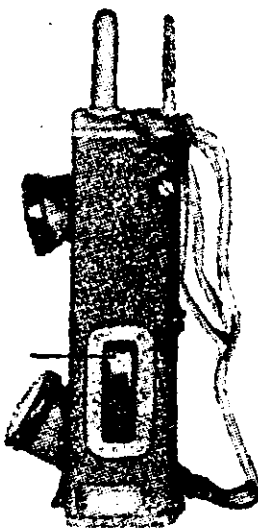
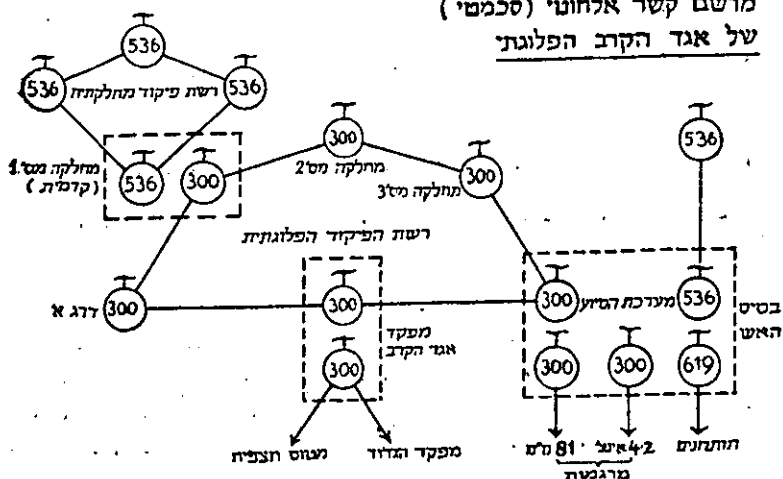
מכשיר זה משמש לקשר בין המ"פ למחלקותיו, קשר פנימי בתוך המחלקות, וקשר בין המרגמות בנות קוטר 60 המ"מ לבין בקרי-האש הניידים שלהן. מכשיר האלחוט העיקרי בשביל הקשר מן הפלוגה ולמעלה הוא המ.ק. 300. מכשיר זה הנו האופייני לפעולה בשדה. אף כי הנו כבד יחסית (כ-18 ק"ג), ומחייב קשר מיוחד אשר ישארו (קשר שאיננו מסוגל לכל פעולת קרב נוספת) הריהו נייד ביותר. המ.ק. 300 פועל על 40 ערוצים הניתנים לרישות בנקל, משנקבעו ערוצים אלו — רק לעתים רחוקות ביותר יצא המכשיר מן הרישות. הטוח הבטוח שלו הוא כ-4-5 ק"מ, אף כי יש וניתן להתקשר עמו למרחקים גדולים פי כמה.

מכשיר זה משמש לקשר בין הפלוגה לגדוד או אף לרגימנט, וכן לקשר עם מטוס התצפית. רשת הסיוע המיוחדת של מרגמות בנות קוטר 81 המ"מ, והמרגמות הכבדות בנות 4.2 האינץ' — אף היא מבוססת בצבא ארה"ב על המ.ק. 300. כפי שצויין ברשימה, נוצל מכשיר זה לעתים קרובות אף לקשר בתוך הפלוגה (בין המחלקות), דבר אשר איפשר את מתן מ.ק. 536 כמעט לכל כיתה בפלוגה.

מ.ק. 619 הנו מכשיר הקשר המצוי אצל קצין התצפית הארטילרי הקדמי. זהו המכשיר הנייד שבמשך פחת שלושת המ.ק.ים המהווים את רשת הסיוע הארטילרית: המ.ק. 610, הכבד והחזק שבין כולם, משמש את סוללת התותחים; המ.ק. 608, אף הוא כבד במידה כזו עד שאין לשאתו בפעולה, משמש את המת"צ (מוצב התצפית); ואילו המ.ק. 619 משמש את הקת"ק (קצין תצפית קדמי). מכשיר זה דומה במשקלו ובתכונותיו למ.ק. 300, פרט לכך שהנו מכשיר גבישי, בעל שני גבישים קבועים מראש. טוח הפעולה של מ.ק. 619 הוא כ-8-5 ק"מ.

אלה הם מכשירי הקשר האלחוטי העומדים ברוב המקרים לרשותו של מפקד אגד-הקרב הפלוגתי, כפי שמתארו הקפיטן ברי בסקירתו. אין ספק שמצויות בהם מגבלות רבות; אך יתרונם הגדול הוא בכך, שמכשירים אלה הם ניידים, פשוטים להפעלה, ואינם מסורבלים סרבול יתר את המפקדים שבפלוגה ע"י מספר רב של קשרים.

מרשם קשר אלחוטי (סכמטי) של אגד הקרב הפלוגתי

הרכסים ועלו עליהם. תותחי הטנקים והקנים-ללא-רתע בני 75 המ"מ ירו לעבר "בונקרים" (מחפורות) ועמדות של האויב, שנודעו לנו או שוערו על ידינו; בעוד המקלעים-ה"כבדים" * — ומקלעי ה-0.50 האינץ', כפול-ארבע **, שעל חצאי-הזחלים — מכסים במסך-של-אש את המדרונות המוחזקים ע"י האויב. האש הארטילרית שנורתה על המדרון הקדמי של היעד הפעילה מרעומי-קורבה כנגד העמדות הבלתי-מכוסות, מרעומי-השהיה — כנגד העמדות המכוסות-מעל. המרגמות הטילו את אשן על המדרונות האחוריים, אשר אפשר היה כי מוסתרים בהם ריכוזי-כוח-האדם ועמדות-המרגמות של האויב. שעה שהרובאים הגיעו לטווח-ההסתערות — החלו בהטחת אש-תוך-כדי-הילוכם. ככל שהתקרב יותר אל עמדות האויב — הגבירו את עצמת ה"אש-תוך-הילוך" שלהם. האש-המסייעת היתה נשאת מוטלת על עמדות האויב עד לשניה האחרונה האפשרית, שעה שהיה כבר הכרח להעתיקה אל-כלפי מטרות חדשות — באגפי היעד או קדימה יותר, אל רכסים שמעבר לרובאים המסתערים. בדבד עם העתקת האש-המסייעת פתחו הרובאים את ההסתערות ברובה-מכודן. הם נצמדו במהירות לאויב (הנסיון הורה לנו, כי ככל שהנך נצמד מהר יותר אל האויב, כן קטנות אבידותיך). משנצמד החייל אל האויב, הופך הקרב להיות מאבק-הוא של כל פרט ופרט. החייל האמריקאי היה סבור כי בהתנגשויות אלו הוכיח את עליונותו על הצפון-קוריאני ועל הסיני.

ברגע שהמחלקה-המסתערת קנתה לעצמה אחיזה

* בקוטר 0.3 אינץ', מקוררי-המים, שבפלוגה המסייעת. — המער.
** הלא הם המקלעים הכבדים האמיתיים, לפי החלוקה הנהוגה. — המער.

בשטח-הרמה, יש להמשיך במלוא המרץ בהתקפה עד אשר ילכד שטח-הרמה כולו. מהירות ותוקפנות הנן חיוניות מן הרגע שנפרצה מערכת-ההגנה של האויב. במידה ומחלקת-ההסתערות מסוגלת להמשיך בהתקפה, הרי היא נעה שוב קדימה, ללא-שהיה; וה"מחלקה-התומכת" (מחלקת-הרזרב) מונעת מיד בעקבותיה — לתפוס את השטח שנשאר מאחורי מחלקת-ההסתערות; כן זה מתפקידיה שלה גם לבער אחרי כל אנשי האויב המתחבאים עוד במחפורות או בשוחות. "מחלקת-הרזרב" זו — הנעזרת, כנ"ל, ב"מחלקת החמישית" — עוסקת בפינויים של הנפגעים ושל שבויה-המלחמה שנשבו ע"י המחלקה המסתררת, — באופן שמחלקת-ההסתערות משוחררת לניצול ההצלחה שהושגה על-ידיה. קציני-התצפית, וכלי-הנשק המסייעים הכבדים-יותר, מדלגים אף הם לפנים עם מחלקת-הרזרב, כך שיוכלו לסייע להמשך ההתקפה.

ברגע שמושגת המטרה הסופית של אותו יום, מתחיל במלוא המרץ שלב ההתארגנות-מחדש וחידוש מלאי-האספקה. כל המאמצים מכוונים להתארגנות-מחדש, לקבלת אספקה מחודשת, להתחפרות ול"סגירת המערך", עוד בטרם יחשיך. כי הלילה הוא הזמן בו נוהגים הכוחות הסיניים והצפון-קוריאניים לערוך את התקפות-הנגד שלהם.

ואז, ברגע שהמתחם הפלוגתי מאורגן; הנפגעים והשבויים פונו; מלאי-המזון, המים והתחמושת סופק לכל; מערכת-הקשר הוקמה; תכנית-האש בערכה; וכן (דבר, שיתכן וייראה כמשונה לותיקיה של מלחמת-העולם) התכנית-לנסיגה מוכנה — יכול, סוף סוף, מפקד אגד-הקרב לפוש מעט, ולחטוף מספר רגעי שינה — עד אשר יצלצל הטלפון, והמג"ד הנה מודיע לו איזהו ההר שפלוגתו חייבת לכבוש ביום המחרת. הר ארוך אחד אחר משנהו.

משדה-הקרב. הטלה כזאת של רזרב אינה כלל תמרון שבפעולה, אלא למעשה התחלת פעולה חדשה! אפשר עוד להביא דוגמות כהנה וכהנה על אי-תיאום קיצוני בין הרזרב לכוח הראשוני. אין להבין תופעה זו אלא כמסקנה מההנחה, שעוד יש בין מפקדינו שאינם מבינים את מהותו של הרזרב הלכה למעשה, או לפחות אינם מאומנים, עיונית ומעשית, בשימוש בו.

על הרזרב — (טוף מעמ' 88)

הפועל, הן מבחינת כוונותיו והן מבחינת מקום-הצבתו. בקרב האחרון על עיראק-מנשיה ("כיס" פלוגי) שימשה בין השאר יחידת-ג'יפים. מפקד יחידת הג'יפים לא קיבל שום פרטים על התכנון של הקרב, פרט להוראה כללית לעמוד הכן עם יחידתו בשעות הערב. כשהוטלה יחידת הג'יפים, היה הדבר לאחר שמרביתו של הכוח כבר נסוג